

רינוני רוז

הצעקה האחרונה: עור חדש ב־4000 דולר

האפנה החדשה בעיר היא להתגורר למשך שמונה ימים במלון תל-אביבי מחומש-כוכבים, כשהפנים מקומטים, להתמרח בתמיסה כימית, הכוללת גם מרכיבים טבעיים, לסבול קצת אי נוחות וצריכה לאכול אכול נזולי כלבד, בעזרת קשית, לדבר מעט מאוד, בלי להזיז כמעט את השפתיים, ולהכות, בהרבה סבלנות. התוצאה הסופית, כך מספרים לי, היא עור רענן, חלק, בוחק, צעיר ב־10 שנים (בערך) מהעור הקשיש, שהתקלף ונעלם, יחד עם הקמטים, שיש לכל הקליניסיות, הזכתיים, שיש לחלק מהן. בין מי שיכלו לפרוש מעבודתן לשמונה ימים ולשלם ב־4000 דולר עבור הטיפול הזה, הנקרא 'נירוני', היו כבר כמה נשים ידועות, שיופיון ורעננותן מאוד חשובים להן. היתה אשת 'עסקים יפה', שאני לא יודעת מה היה לה לחפש שם, בגילה ה־72. היו כמה המוגדרות כ'נשות' חברה, היתה אחת מ'ענף-הקולנוע', היתה אשת קבלן ידוע, היתה גם עיתונאית, שאיתה אני בהחלט מסכימה שהיה מקום לשיי מוצים.

שאלתי את המקלף, ר"ר משה אולשבסקי, כמה זמן מחויב התענוג הזה, העור חסר-הקמטים, ושמעתי שמדובר ב־7 עד 15 שנה, תלוי במצב ההתחלתי של העור, בגיל ובעוד כמה גורמים. כיוון שכמיה מעורבת בעניין, רציתי לדעת אם אין בטיפול הזה נזק כלשהו, כדוזה או בעתיד. ודוקטור אמר שאין כל נזק. אילו היה, הוא לא היה מקלף את האמא הפרטית שלו, בלומה, שהיא בת 72, (פולנית טובה תרצה להיראות טוב, בהגדרתו), ואכן יש לה עכשיו הרבה נחת, גם מפה שהיא רואה בראי, וגם מהידיעה שהבן המוצלח שלה עשה לה את זה.

נעמי ומשה גיאת עובדה למשן הציבור - בבית-אבות

זמר במדנזיה

אם ציפי (שלמה להט) וגנדי (רחבעם זאבי) יתקשרו בארבעת החודשים הקרובים עם בית-האבות ברמת-אפעל, ויבקשו לדבר עם האמהות שלהם, יש סיכויים טובים שהטלפונים, אשר יעביר את השיחות, הוא מלשה גיאת, מהפופר לאריים שבין זמרי המיזרח. גיאת מעדיף לשיר לתוך המיקרופון, לא לדבר לתוך השפופרת ולהעביר שיחות במשך חמש שעות ביום, אבל, מה לעשות, אין לו ברירה. עונש זה עונש. ואם כבר לעשות, עבודה ציבורית, יותר טוב לשבת במרכיזה של בית-האבות הזה, שהוא בין היתר סקל ברוך (3000 שקל בחודש), וללחוץ על כפתורים, מאשר לעמוד בשמש ולהסתת ולחגיף טוריה. גיאת, שהסתבך קצת עם מסיה-הכנסה, נרדף ל־קנס של 15 אלף שקל וה'עבודה-למעורר-הציבור' הזאת, בבית-האבות, לא, אין לו מושג איך עובדים במרכיזה. ילמדו אותו. חוץ מזה, הוא אומר, הוא ישמח להכיר את תושבי המוסד ולשוחח איתם, כי אפשר להתחיל מוקדם. לאמא של ציפי ולאמא של גנדי יש בוודאי הרבה מה לספר.

סטריפטיז על הבימה

אילו היו פותחים את המסך, בטעות, זמן קצר לפני תחילת ההצגה, היו רואים את גדי יגיל עומד על הבימה, ועושה פעולות שאמן, בדרך-

גדי יגיל ענש סנירוח בחדר-ההלבשה

כלל, נוהג לעשות בחדר-ההלבשה שלו: מתפשט ומתלבש.

פיצת סירחון בדואר

זוכרים את הקטע על ורדינה כהן, ששלחה לפאריס חבילה של ממתקים מעופשים, כמתנת יום-הולדת לחבר הטוב שלה, דודר מושלום? שני הזמרים, שהתיידדו כאשר שרו קולות-דקע

לא, הוא לא עשה הסבה מיקצועית לסטריפטיז. מה שקורה מאחורי-הקלעים של המופע המוסר לבידוח לאומי, הצגתם של גדי יגיל ומוטי גלעדי, זה הרבה עשן. כלומר, חדר-ההלבשה, האמור להיות משותף לשני הברזנים, מתמלא די מהר בעשן-סיגריות, עקב פעילות מוגברת של גלעדי, מנהלת ההצגה, האורגניסט של המופע ועוד כמה אנשים. יגיל פשוט לא רוצה שבגדיו יהיו תלויים שם, בעשן, והוא תולה אותם על הבימה. ולכן הסטריפטיז על הבימה. חסרה רק מוסיקת-רקע. כמו שגדי אמר לי: "אם אני תולה את הבגדים קרוב למוטי, אני דומה אחריכך לסיגריה מהלכת".

השוטר ונערת-הליווי

הסכימו להנעים את זמנו בחינם. על האחרונה, בכל אופן, הוא לא הצליח לעבוד. לפני שלושה חודשים, בשעה 2 אחרי חצות, הצליחה המלווה לברוח מן החור. היא צילצלה למיטתה. תוך דקות אחרות הגיעו שתי נידרות. אני לא יודעת אם השוטרים הכירו את הקולגה שלהם. בכל מיקרה, הם מיהרו לעצור אותה. למחרת הוא קיבל הודעה מן המלון: אתה מפוטר. קצין-ביטחון הוא כבר לא, אבל שוטר — נראה שעדיין כן. מישהו שעבר איתו במלון ישב לא-זמן בביתו, וצפה בטלוויזיה. היה שם איזה אירוע, היתה נוכחות מיטרתית. בין השוטרים הוא ויהה את מי שהיה חברי-לעבודה.

הוא היה לשוטר, שהשלים את המשכורת המיטרתית בעבודה נוספת, כקצין-ביטחון בבית-מלון תל-אביבי. לא מהמפוארים ביותר, אבל גם לא מהעלובים ביותר. שנה וחצי הוא עבד שם, והכל נראה בסדר גמור. רק נראה. למעשה, לשוטר הזה היו, כך התברר אחרי-כך, נטיות קרימינאליות למדי. הוא נהג לצלצל לטוכנות ולנערות-ליווי, אחת מני רבות הפועלות בעיר, ולהזמין מישהו שתנעם לו את הזמן. התמריט היה בערך כדי: השוטרים-הביטחוניים היה נכנס עם הכתורה לאחרי מתדרי-המלון, ואומר לה משהו כמו: או שאת שוכנת איתי, בחינם, או שאני מתלונן עלייך במיטרה. לא ברור לכמה בחורות הוא עשה את התרגיל הזה, וכמה נערות-ליווי

ורדינה כהן, מתי ושרית פרי

הסרחת לנו את הסניף

מהדואר, לבוא לקחת חבילה. היא לא הודרה לבוא, וכעבור 10 ימים קיבלה התראה אחרונה. היא הגיעה לסניף-הדואר שליד ביתה בגיב עתיים. החבילה לא נמצאה. היא כבר היתה כמעט בחוץ, כאשר הפקיד צעק אחריה: "מצאנו, אולי זה שלך!" הוא כיוון אותה לחצר, ושם, ליד העץ, חיכתה לה חבילה. היא פתחה אותה, וגילתה שם גבינת קאסטר ישנה ומגעילה, פצצת-סירחון ממש. הפקידים צעקו עליה: "איך את לא מתביישת? מה שולחים לך? הסרחת לנו את הסניף! רצינו לצאת לחופש בגלל זה!" ורדינה רצתה לזרוק את החבילה לפח ולברוח משם. אבל הם לא הירשו לה לגעת בפח שלהם. "תסתלקי מפה", הם אמרו לה, "יחד עם החבילה שלך".